

דריהבית

גיליון 41
אב
תשמ"ב

לא יושבה בדד

בואו נפתח את השער! נזמין אותן פנימה, נגיש להן קפה ועוגה, נחמם להן בכפור ונכניס אותן למעגל הנכון... ד"ש. מושיטים יד ליוצאות לדרך

בודדה בצמרת

"פשוט להיכנס לחדר סגור, למחוא כפיים לעצמך עד שכואבות הידיים, ולצאת משם- מחייכת" כתבה. מנהלות בשיתוף נדיר על בדידות מזהרת

כבר לא בדד במערכה

"היום צהרונים הם דבר שבשגרה, וכל בני הטובים, ובעיקר בני הטובות והנכונות נמצאים שם" סיפור חודשי. החום שעובר מדור לדור

שבי קצת לבד

"איזה כיף לפנות את עצמך מהזירה, לבד בשירות עצמי, אחר כך תחזרי חדשה" דף חדש. לרגעי קצה של חופש

ישבה בדד

04

לא ישהה בדד

בואו נפתח את השער! נזמין אותן פנימה, נגיש להן קפה ועוגה, נחמם להן בכפור ונכניס אותן למעגל הנכון... | ד"ש. מושיטים יד ליוצאות לדרך

כבר לא בדד במערכה

"היום צהרונים הם דבר שבשגרה, וכל בני הטובים, ובעיקר בני הטובות והנכונות נמצאים שם" | סיפור חודשי. החום שעובר מדור לדור

13

בודדה בצמרת

"פשוט להיכנס לחדר סגור, למחוא כפיים לעצמך עד שכואבות הידיים, ולצאת משם - מחייכת" | כתבה. מנהלות בשיתוף נדיר על בדידות מזהרת

עבודה שבלב*
עולם התעסוקה מזוית שונה

בודדה בצמרת [13]
אסתי כץ

הבית העסק הנבחר*
יעל זלץ

סיפור חודשי*
הדסה אייזנר

סיפור אישי [18]
חני

בחברה טובה [20]
חוי הימלמן

מועדפים** [23]
מתוך מרחב פעילות השמורה

רגע ביום [24]
נ. ארי

סלפי [26]
בתי יונה

ד"ש | דף שמורה [04]
לאה ראם

דפדפת [06]
תמר הדר

בית ועד [07]
מדור הלכה

דף חדש
אביגיל פראגר

תתחדשי** [06]
חני מייערס

אור בקצה המנהרה [16]
רוחי ליכטנשטיין

מבית ומחוץ [11]
שושי ברוידא

משולחן גבוה
נחמי וינברג

באה לשדה
אסתר רוזנטל

* במהדורה המודפסת בלבד
** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

משעשע לעיתים לראות איך אנשים מבוגרים נושאים את הטלפון האישי שלהם על כפיים, מוודאים את קיומו בלחץ קיומי וממשיים את מצחו הסיליקוני שוב שוב בחיבה מלטפת. לא יעלה בדעתם לעשות פסיעה בלעדיו, הוא מלווה אותם (אותנו?) נאמנה לפח האשפה ולרכב, לישיבת עבודה ולמכולת, ולא נוטש אותם אפילו בשעת ארוחה ובשעת מנוחה. כך הם מרגישים בטוחים יותר, כך הם נושאים איתם את כל החברים והידידים לכל מקום בתוך גוש פלסטי שחור וקטן. העיקר לא להרגיש לבד.

מי אוהב להיות לבד? אף אחד. הבדידות היא ניסיון קשה המנוגד לטבע הבסיסי שלנו כבני אדם, אותו הגדיר הקב"ה ביום השישי לבריאה "לא טוב היות האדם לבדו". לא לחינם מכל תיאורי החורבן, פותחת מגילת איכה דוקא בתיאור זה של ירושלים: "ישבה בדד", כאשר דימוי זה ממחיש לנו את עומק הכאב, השממה והחורבן. מפסגת הרוממות של אחדות וחיבור עם הקב"ה בהיכלו, מתוך שמחה עילאית של אחדות כל נשמות ישראל - נזרקנו לשיממון של גלות ועלטה, מפוזרים ומפורדים בין העמים, כשהקשר העמוק והמחובר לו אנו זקוקים באופן תמידי, אינו גלוי עוד בשיא תפארתו אלא נמצא בהסתרה.

מי אוהב להיות לבד? אף אחד, ובכל זאת אנחנו מרגישים חלק גדול מהזמן לבד. כל התמודדות שאנו נושאים איתנו, כל כאב ודאגה- מקבלים חוץ מהנטו, גם מע"מ של ריבית והצמדה: כל התמודדות רפואית גורמת לחוש בדידות מול כל קהל הבריאים, כל כישלון מבדל אותנו מול המוצלחים. די להציץ בתמונת ה"סלפי" הקולעת של בתיה יונה המציגה

אותנו כתמיד באבחנה דקה- קהל גדול של בודדות, כל אחת והפעקלה שלה...

ומאידך, כמה כוח נותן לנו ה"יחד" בשמורה, איזה עידוד והתקדמות צומחים מעצם התחושה של שייכות לקהילה! עצם הידיעה שאני לא לבד, שקהילה ענקית של נשים נמצאות איתי באותה סירה ומתמודדות באותם צמתים - מעניקה גיבוי, עידוד, ושיתוף של ניסיון וחכמה.

אלפי בוגרות סמינרים מסיימות בימים אלו את לימודיהן ועומדות להיבלע אי שם בשוק התעסוקה. מוזמנות להציץ בד"ש ולקחת חלק בקבלת הפנים שנכין להן בשמורה, כך שאף אחת יקרה לא תישאר בחוץ, ולא תרגיש בודדה בעבודה.

ולסיום - אין יותר מתאים למגזין "ישבה בדד", מאשר המדור החדש והמרענן - "בחברה טובה!" חוי הימלמן, במיטב כשרונה הברוך, תכיר לנו בכל פעם מקום עבודה אחר המאכלס קבוצת שמורות "משלנו", תציף קולות ורשמים מהשטח, ותחשוף מגוון רעיונות ומיזמים. השיח הפורה והמשתף יועיל לכולנו בהתחדשות, בלמידה ובהשמה, והעיקר - לא להרגיש לבד עוד, כי אם - בחברה טובה!

בתפילה לקיבוץ גלויות וביאת גואל במהרה, ולוואי שיהפכו לנו ימי האבל לששון ולשמחה, בברכת חודש טוב ומבורך - המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת גרפית

עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

תמר הלר

צילומים:

,Depositphotos

,Shutterstock

pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

לא ישיבה בדד

למצוא לנו את אפרים בערב שבת. אני מדלגת על המון פרטים מדהימים וניסים גלויים בכל המציאה עצמה, בדרך המופלאה שגרמה להם להתחיל לחפש, וברעיון שעלה לאחיו לחפש באזור המערה הידועה במקום בשם "מערת העיזים" - מקום בו פעמים רבות מגיעים אנשים ל'התבודדות'... במהלך התיאור הוא עוצר רגע, מסתכל על בעלי ואמר לו: תראה... קשה לי לומר לך את המשפט הזה... אתם ההורים שלו... אני יודע כמה זה כואב, גם לי יש בבית בן בן 22... אבל אני חייב לספר לכם שכאשר מצאתי אותו, והבנתי שזהו זה, הסתכלתי עליו, על הפנים המושלמות ששכבו לכיוון השמים, על השלווה הגדולה שהייתה נסוכה עליהם... על הגוף הזה שכולו שלם בלי שריטה או רבב... **והרגשתי שאני לא מצליח להרגיש צער...** הרגשתי, כך הוא ממשיך ואומר, שהוא סיים תפקיד בעולם ועלה למעלה. אני לא אדם דתי, וראיתי כבר לצערי הרבה נפטרים... אבל פנים כאלו - לא ראיתי מעולם... כאמא, דווקא המשפט הזה עשה לי כמובן הרבה טוב בלב. לעולם לא נדע מה בדיוק היה שם. אנחנו מבינים שהוא עזב את מירון בשביל להספיק 'תפילה טובה' ועסיסית, כזאת שבירושלים הוא לא יצליח לעשות... זעקת נפש שכל כך הרבה חסידים ואנשי מעשה - מתענגים עליה. ברור לי שהוא ושורש נשמתו - חיפשו את הקרבה הגדולה והמדויקת הזאת. לעולם לא נדע מה בדיוק קרה שם שהכריע את גופו. אבל עצם הידיעה שהרגעים האחרונים שלו היו רגועים ולא מיוסרים, לא ישיבה מצונפת ומפוחדת, לא סבל ויסורים, לא

היה זה בשלהי חודש ניסן. בעלי רצה מזה תקופה להגיע ולבקר את המקום בו מצאו את אפרים יקירנו זכרונו לברכה. מאד עניין אותו לראות מה בדיוק קרה, ואיך נראו שעותיו האחרונות... אלא שעומס היום יום לא אפשר לנו פריבילגיה של נסיעה צפונה. לקראת סוף בין-הזמנים של ניסן החלטנו שהנה, אלו הימים המתאימים ואנחנו נוסעים לאזור היישוב 'אמירים' שבסמיכות לו מצאו את אפרים ז"ל.

יצאנו צפונה, התפללנו לה' שיוביל אותנו בדרך נכונה, ובלבבות הולמים התקרבו אל המקום, קרוב לשעת חצות הלילה.

מכאן אני עוברת לתיאור של מה שקרה שם:

אנו מגיעים לשערי היישוב ורואים אדם עומד בכניסה ומשוחח עם מישהו. שאלנו אותו אם הוא מהצימר אותו הזמנו ביישוב, והוא עונה לנו: "לא, אבל אני גר כאן באמירים". האמת, שטיפשי היה בכלל לשאול. וכי בעלי הצימרים ממתנינים לבאים בשערי היישוב בחצות הלילה? ממש לא... אבל זה מה שה' סובב... ובעיקר את השאלה השניה אותה שאלנו: האם אתה הקב"ט של היישוב? כן! הוא עונה לנו... ואנחנו ממשיכים עם שאלה קצת מוזרה, אבל שואלים: "אתה מצאת את הבן שלנו לפני שלושה חודשים?"

האיש מסתכל עלינו בתדהמה, בקושי מצליח להוציא מילה מהפה, ושואל אותנו חזרה: "אתתם... הההורים... ששששש... הבחור?"

בקיצור- היתה פגישה מרגשת כמובן, והקשבנו ליהודי שזכה

כציעה וכאבים - עושה הרבה טוב בלב.

הוא המשיך וסיפר וסיכמנו שמחר בבוקר נצא לבקר במקום עצמו.

אני מפסיקה רגע להזכיר לכן מה היו המחשבות שלי ברגעים שקלטתי שהסיפור הזה הולך להסתיים אחרת ממה שקיוויתי. אני חושבת שכתבתי על זה בזמנו, שבחפ"ק המשטרתי היתה מילה שהרבה חזרה על עצמה: "שמורה". דיברו שם כל הזמן על שמורה. החיפושים בשמורה, המבול שבשמורה, היציאות לשמורה וכו'. אני כמוהן ישבתי בשקט וחשבתי לעצמי שהנה הנה... ודאי משמים 'סדרו את העניינים'. במחשבותי כבר ניסחתי את המיילים הנרגשים של 'הבטחתי ונושעתי'... את ההצלה של בני מ'מבול בשמורה' בזכות ה'שמורה במבול' וכו'...

בחמישי בערב, כשקלטתי שכל הדיבורים על אנשים שראו אותו בכל מיני מקומות - מתגלים כשגויים, והבנתי שבעצם 'הכל קורס'... חלפו לי בראש כל המחשבות הללו, ושאלתי את עצמי: מה? מה ה' רוצה ממני? כתבתי לכן את זה בעבר, אז אני מדלגת... אבל רק מסכמת שלמרות שבתחילה חשבתי שאולי התשובה שלי צריכה להיות משהו ב'שמורה', הבנתי שלא זאת העבירה שלי...

כמוהן שעדיין ראינו הארות גדולות בתוך הצער הגדול, והעניין הזה של- מה בכל זאת האיתות שלי בקשר ל'שמורה', נשאר כ'תיק'ו'...

אני חוזרת לסיור שלנו:

נכגשנו למחרת ב'מטוס'. זהו שלד של מסוק ישן שמהווה מקום מצפה בראש ההר. יש שם שער ליציאה מהיישוב, והקב"ט

הדגיש לנו שהוא לוקח אותנו במסלול קצר, כי המסלול דרכו חילצו אותו ביום שלמחרת - היה מנקודה אחרת ומרוחקת.

צעדנו לשם מס' דקות עד שהגענו לנקודה. "כאן המקום" הוא אמר והצביע על שטח כבוש, בתוך שביל שסוללות לעצמן חיות הטרף המחפשות מזון בתוך החורשה הפראית שבראש ההר. הסתכלנו על המקום בתדהמה. כל כך הרבה השקענו בחיפושים ב'שמורה'... אבל אם גם במקום הפראי הזה היתה 'שמורה', שמורת טבע מסודרת, הכל כנראה היה מסתיים אחרת... לו היו תאורה, ומפות, והוראות גישה... הוא היה מבין שהוא בסמיכות גדולה מאד למקום יישוב. בקצב שלו, של בחור צעיר ומלא מרץ, זה עניין של 5 דקות הליכה עד לשער המושב. אבל בעלטה ובתנאי הפרא השוררים במקום - זה היה בלתי אפשרי לחלוטין. הרי גם באור היום אי אפשר לדעת שמעבר לסבך העצים מסתתר שער של מקום יישוב מסודר.

וכתאום צולפת בי המחשבה: **אולי צריך לעשות תשובה, לא על ה'שמורה' אלא על היעדרה?....**

תמיד עשיתי מאמצים גדולים להשקיע בפיתוח השמורה, אבל קצת הזנחתי את מי שבחוץ. מלבד פעם אחת שהשקענו בלהשיג חברות חדשות, בדרך כלל אנחנו מקבלות בברכה את כל מי שבאה, אבל מי שלא... אז לא...

וברגעים האלו אני מתבוננת וחושבת לעצמי: כל כך הרבה נשמות יהודיות יקרות, בנות של ה' הטוב שבשמים מסתובבות בג'ונגלים הפזורים סביב בעולם התעסוקה. האם עשינו די כדי להשרות גם בסביבה שלהן 'שמורה'?

האם עשינו די כדי לסלול דרכים? להעמיד תאורת לילה? לסמן שבילים? להעמיד מפות? להציב מתקני מים? ספסלי מנוחה? וקיוסק להתרעננות? ... ו... ו...

לשם איחוד

**מוקדש באהבה לאלפי אחיותינו - בוגרות הסמינרים
היוצאות לשוק העבודה!**

**אִיכָה יִשְׁבֶּה בְּדָד אַחֹת
חֲשֵׁבָה שְׂאִין בְּהַ כְּכֹר כּוּחוֹת
בְּרוּם מְגַדֵּל, עִיר רַבָּתִי
אִיךָ לֹא יִדְעָה שְׁהִיא -
כְּמוֹתִי?**

**אִיךָ יִשְׁבֶּה אִי שֵׁם בְּדָד
וְלֹא יִדְעָה שְׂבֵד בְּבֵד
אֶת אֲנִי וְהֵן בְּדִיק
מִבְקָשׁוֹת לָהֵן חֲזוּק?**

**אִיכָה בְּדָד, עִם שְׂאֵלָה
חֲשֵׁבָה - הַנְּסִיּוֹן שְׂלָה
יִשְׁבֶּה בְּדָד - וְאִיךָ תִּשְׁכַּח -
הֲלֹא יִדְעָה שְׂכָלָן כְּךָ?**

**בְּדָד יִשְׁבֶּה הִיא, שְׂכְמוֹתֵנו
הַיּוֹם נִקְרָא לָהּ: אַחֲתָנוּ!
יְחַדְּיוּ נִשְׂיֵק
מִעֲגָלִים.
הַיּוֹם, כִּי כִכָּה נִגְאָלִים!**

**בְּדָד לָהּ מוֹשְׁבָה מְשֻׁרָד
אֶךְ חֶלֶק הִיא - בְּלִתִּי נִפְרָד,
אִיךָ חֲשֵׁבָה - רַק הִיא נִצְבֶּת
בְּדָד בִּישִׁיבוֹת הַצְּוֹת...?**

**שְׂלָמָה מְחִיר עֲבוּר תְּמוּרָה:
מַחוּץ לַמַּחְנֶה, שְׂמוּרָה!
הֲלֹא יִדְעָה שְׂעוּד כְּמוֹהָ
קוֹל אֶמֶת צְמֵאוֹת לְשִׁמְעָ?**

וזאת הקריאה שלי אליכן - חברות שמורה יקרות.
אלפי בוגרות סמינרים מסיימות השנה את הלימודים
ויוצאות למסעות מאתגרים. בואו לא ניתן להן להישאר
לבד. יש לנו ב"ה חממה עוטפת ומצמיחה - בואו נפתח
את השער! נזמין אותן פנימה, נגיש להן קפה ועוגה,
נחמם להן בכפור ונכניס אותן למעגל הנכון...

בעזרת ה' בחודש אלול הקרוב אנחנו מתכננים סדרת
כנסים בהיקפים הרבה יותר גדולים.

אנחנו משקיעים הרבה בכנסים הללו, דבר ראשון -
פשוט כדי להיפגש. להיפגש ולחוות את האש המוכרת
והחמימה שבוערת כאן בקהילה.

אבל יש עוד סיבה -

אנחנו מבקשות להכיר לעוד אוכלוסיות את השמורה!
הרחבנו את הכנסים כדי שיהיה לכן מספיק מקום לעוד...
להזמין עוד חברות,

לשתף במה שקורה כאן - עוד עובדות,

חודש אלול זה זמן של קרבה, הלבבות פתוחים,

והמלך כאן בשדה - לפגוש את כולנו...

בעזרת ה' נעשה הכל

כדי שבין העובדות החרדיות

לא תהיה עובדת-

היושבת בדד...

כל טוב וחודש טוב,

לאה

לשון הרע בעבודה

א) מהשאלה נראה שלא היתה זו התרשלות קטנה שיכולה לקרות לכל אחד, אלא היא "כסדר" לא הצדיקה את החזקתה במשרה. בנתונים כאלה מסתבר שזה נחשב כדיבור לתועלת ובפרט שזה חלק מתפקיד ראש הצוות לדאוג שהכל יתנהל כראוי. ולכן לאחר התבוננות היטב שאכן אלו הנתונים, עליה לדווח להנהלה את הבעיה באופן עדין.

ב) אם ישאלו עליה ממקומות אחרים, צריך להזכיר גם את יכולתה הטכנולוגית, וגם את בעיית ההתנהלות שלה. אמנם אם המברר אינו מישהו שהנשאלת מחוייבת לו, לא צריך לפרט הרבה את הבעיה, אלא רק להזכיר בקצרה. [גם לולא הלכות לשון הרע כדאי להיזהר מלהרבות בדיבורים, כי לפעמים המידע שמעבירים יכול להגיע לאזני העובד המפוטר ולגרום בעיות מיותרות].

אחת השמורות ביקשה להעיר את תשומת ליבנו:

בעקבות התשובה בחודש שעבר, בה נכתב שיש בעיה להשתמש בבר מים בעבודה כאשר משתמשים בו גם לאוכל לא כשר, יש ליתן את הדעת שהבעיה קיימת גם בצימרים ובבתי מלון שיש בהם בר מים או קומקום כאשר יתכן שהשתמשו בהם לאוכל לא כשר. כמו כן בקומקום עלולה להיות בעיה נוספת אם הוא לא טבול.

שאלה

אני משמשת כראש צוות פיתוח. אחת העובדות בצוות זלזלה בעבודה, התנהלה בעצלתיים ולא הראתה מחוייבות. חשבתי שאם אני מחפה על ההתנהלות שלה, זו מעילה בתפקידי, ולכן התלוננתי עליה להנהלה. לאחר מספר פעמים שהבהירו לה שלא מרוצים מהתנהלותה והיא לא השתפרה, הוחלט לפטרה.

שאלותי הן:

א. האם היה מותר לי מיוזמתי לדווח להנהלה על ההתנהלות שלה, או רק אם היו שואלים אותי?

ב. בתור ראש צוות שלה אני מניחה שלאחר הפיטורין יפנו אלי ממקומות אחרים לברר אודותיה, ואני מתלבטת מה לומר. מצד אחד מבחינה טכנולוגית יש לי רק מחמאות עליה, ויתכן שאם היא תקלט למשרה שהיא יותר טכנולוגית גם התפוקה שלה תהיה גבוהה יותר. מצד שני לגבי ההתנהלות שלה יש הרבה תלונות. מה מותר ומה צריך לענות במקרה כזה?

איש המחשבים במשרד בו אני עובדת הינו אדם בלתי מקצועי. בנוסף לכך הוא אדם שמתנהג בצורה מאד לא יפה ומזלזלת כלפי העובדות. במהלך העבודה אנחנו נתקלות בהרבה תקלות בנושאי המחשבים, המחשבים קורסים לעיתים קרובות מפעילות שגרתית בעבודה, התוכנה עליה אנחנו עובדות מתנתקת פעמים רבות כל יום, וכשפונים אליו לטיפול בתקלות אין מענה מקצועי. הדבר יוצר תסכול ומרמור רב אצל העובדות אשר לא מצליחות לעבוד בצורה נורמלית ומקבלות מענה גרוע. העובדות התלוננו עליו להנהלה והיא לא טיפלה בנושא. שמתי לב, לצערי, שיוצא לי ולשאר העובדות לדבר הרבה עליו ועל הניהול הכושל של ההנהלה, ועל התסכול שלנו בעקבות זה. יתכן מאד שאנו נכשלות בלשון הרע וברכילות.

שאלותי הן:

א. האם מותר לי לדבר עם שאר העובדות עליו ועל ההנהלה?

ב. במידה ואסור לי לדבר עליהם, מה התיקון שלי ללשון הרע/רכילות שדיברתי?

ג. כשעובדת מגיעה ומספרת לי על עוד משהו שעשו לה, מה עלי לעשות?

הקו המנחה בתשובה לשאלות אלו הוא: אסור לדבר לשון הרע בכדי ליהנות מעצם הדיבור, אבל מותר לדבר כאשר מכוונים לתועלת ויש סיכוי שהדיבור אכן יגרום לתועלת. ולכן:

א) אסור לדבר עליו סתם, אבל כאשר יכולה לצאת מזה תועלת כגון לטכס עצה יחד מה לעשות, או להתלונן עליו להנהלה - מותר. בזמן שמדברים יש לכוון רק לתועלת ולא ליהנות מהסיפור.

אם ברור שההנהלה לא תעשה דבר, אין היתר לפנות אליה כיון שהסיפור לא יביא תועלת. אבל מסתבר שאם יפנו אליה בשעת רצון, ובפרט אם כמה עובדות מרכזיות יגשו יחד ויסבירו בנחת ובהגיון את טענותיהן - ההנהלה תתייחס יותר ברצינות ותהיה קשובה לבקשתן.

ב) אם דיברו שלא כדין, אם הדיבור לא גרם לו נזק (מסתבר שבין כך כולן לא מסמפטות אותו) צריך רק תשובה שבין אדם למקום. [גם זה לא דבר של מה בכך, אבל זה בודאי הרבה יותר קל באופן מעשי].

ג) כשעובדת מגיעה ומספרת על עוד משהו שקרה, אם ההקשבה תעזור להרגיע אותה מותר לשמוע אותה, ובפרט שיתכן שתצא מזה תועלת שהשומעת תקבל יותר אמביציה לפעול בנושא.

מנחם או אב? כל התשובות נכונות...

מזל החודש- אריה, מסמל את עם ישראל שיתגבר כארי למרות הצרות, כנאמר: "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא"- לקום מחורבן לגאולה. יש המסבירים את מזל החודש על שם גבורת שמשון, ששיסע את כפיר האריות בחודש אב, בימי הבציר ב'תמנע'.

ט"ו באב- הגה"ק הרב צדוק הכהן זצ"ל מתייחס למהות היום המיוחד וכותב: בט"ו באב יהיה בנין הבית השלישי, ומצינו סמיכות לזה "מפני שבית המקדש נחרב במזל אריה- זה אב, וע"י אריה- זה נבוכדנצר, אף בית המקדש בעתיד לבוא: יבוא אריה- זה הקב"ה, ויבנהו במזל אריה- זה אב", וכיוון על יום ט"ו באב.

יום זה מסוגל לבנין בית נאמן בישראל: "שבהם בנות ישראל יוצאות לכרמים" משום שתוכנו של יום זה הוא השראת השכינה בישראל. וכל בית שנבנה הוא עוד נדבך בהשראת השכינה, "זכו שכינה ביניהם".

ה"שפת אמת" מוסיף ביאור מיוחד- שהנשים יוצאות במחולות דווקא ביוה"כ וט"ו באב, משום שלשני חטאים אלו- חטא העגל שנתכפר ביום כיפור וחטא המרגלים שנתרצה בט"ו באב, נזכרת מעלתן של הנשים שלא רצו ליתן נזמיהם, ובא"י הנשים חיבבו את הארץ כמסופר על בנות צלופחד, ולכן מתפארים בזה, "בחור שא נא עיניך, שתעטרנו בזהובים".

ועוד דובדבן לסיום- הפני יהושע מביא שמשה החל את תפילתו על מנת לשנות את גזר הדין שלא יכנס לארץ בט"ו באב, כלומר, ביום זה ניתן הכח לשנות ברחמים על אף שכבר נגזרה גזירה.

חודש אב מוזכר בתורה **ביום הפטירה של אהרן הכהן**, בא' באב. דורשי רשומות מצאו בשם א"ב, ראשי תיבות לאדום ובבל, שהן שתי הממלכות הקשורות לחורבן בית המקדש הראשון והשני. באשורית הוא נקרא בשם "א-בו", שפירוש חודש היבולים. ואכן, חודש אב היה בעבר חודש של שמחה ושפע, כי בו נאספים יבולי הקיץ, אולם הוא הפך לחודש של פורענות ובתשעה בו אירעו חמישה דברים: נגזר על אבותינו שלא ייכנסו לארץ ישראל, חרב הבית הראשון, השני, נלכדה העיר ביתר ובטלה הסנהדרין, ונחרשה ירושלים. עוד צרות רבות מצאו את אבותינו ביום המר הזה גם בדורות שאחרי החורבן, והגדולה שבהן- גירוש ספרד. ביום התשיעי באב נכרתה גולת כותרת זו, ולא שבה עוד לתחיה. כנאמר: 'מגלגלים זכות ליום זכאי, וחובה- ליום חייב'. (תענית) בשל הצרות שאירעו בו אמרו חז"ל: "משנכנס אב ממעטין בשמחה", והוסיפו לו את הכינוי "מנחם" שנזכה לנחמה וגאולה ואבלנו ייהפך לשמחה, וגם מפני שבחודש זה נולד המשיח ותחל הנחמה כנאמר בדברי הנביא זכריה.

חודש אב בעיקרו וברובו הוא חודש הנחמה. רק פחות מן השליש הראשון של החודש, מכיל ימי צער ואבל על חורבן המקדש והגלות, אך בימים הנותרים מיד לאחר תשעה באב, אנו שומעים את הנחמה הכפולה מפי הקב"ה: "נחמו נחמו עמי", ואת הדי הגאולה העומדת אחר כותלנו. לשבת הסמוכה לת"ב קוראים 'שבת חזון' ע"ש הפטרת 'חזון ישעיהו', ואילו לשבע השבתות הבאות קוראים 'שבע דנחמתא'. כלומר, שבע שבתות של נחמה בזו אחר זו!

אזכור לי מהו ה'זכירה' שלך ואומר לך מי אתה...

מהמערה". "ואת רבן יוחנן בן זכאי אתה זוכר?" - "בטח, אני עוד זוכר שהוא היה צעיר"... בסוף השיחה המרתקת שאלו הילדים את זלמן: "מה אתה יכול לספר לנו מחורבן בית המקדש?" זלמן מנסה להיזכר אך לשווא. בצר לו השיב לילדים: "אינני זוכר את החורבן, מעניין כיצד זה קורה ואיך זה יכול להיות, אבל מה לעשות, אינני זוכר".

תמהים הילדים מאד: "איך יתכן? הרי אתה זוכר הרבה יותר מוקדם מחורבן הבית" עונה להם זלמן: "נכון, דווקא משום כך זה ממש פלא, כיצד ייתכן שאינני זוכר". זלמן פנה לאשתו: "רייזל, תגידי, אולי את זוכרת משהו שנשרף, בית המקדש...". וגם היא השיבה בשלילה.

ואז לפתע אורו עיניו של ר' זלמן: "רגע, רגע, מתי היה החורבן? זה היה בתקופת תמוז-אב? אהה... היינו אז בדאצ'ה!" סיים מרן הבריסקער רב זצוק"ל ואמר לאותו רב: "יש כאלו שבית המקדש יכול להישרף, והם בדאצ'ה..."

תוך כדי טקס החלפת הבגדים האינסופי ערב ת"ש, (השמלה הורודה כבר לפחות רבע שעה עלייך, תחליפי. איפה החצאית הכחולה? אה. מתחתיה? טוב, תורידי הכל ותלבשי את החולצה הצהובה והשמלה הירוקה.. לא, גרביים לא צריך!) כשהביצים מבעבעות בסיר וריח האפר מתפזר סביבך וחםם לך נורא, תחשבי גם על זה... את משתתפת ממש עכשיו בצער השכינה, הקב"ה יודע לליבך, מעריך את הקושי וכבר מכין לך מקום בדאצ'ה הנצחי!

בימים הסוערים של פרשיית 'ילדי טהרן', מרנן החזו"א והגרי"ז מבריסק זצוק"ל פעלו בקדחתנות בכמה מישורים, וליבם שתת דם רב כידוע. תקופה לאחר ששככה הפרשה, מרן הבריסקער רב זצוק"ל פגש את אחד הרבנים שהיה שייך לזרם אחר, ושאל אותו: מדוע לא שמעו אותך במשך כל ימי הפרשייה? אותו רב התחמק והשיב: וכי מה יכולתי לעשות, לא הייתי באזור עקב חופשה...

הגיב הבריסקער רב ואמר לו: אתה יודע מה אתה מזכיר לי? בבריסק היו שני זקנים מופלגים, יענקל וזלמן, שהתעסוקה היומית שלהם היתה לשבת ברחוב ולספר לילדים שהתגודדו סביבם את כל סיפורי ההיסטוריה בגוף ראשון. השומע את סיפוריהם היה נשמע לו שאותם זקנים חיים עלי אדמות כבר אלפי שנים.

הילדים היו שואלים: "יענקל, אתה זוכר את ה'בית יוסף'?" והוא היה משיב: "בוודאי שאני זוכר אותך, ראיתי את ה'מגיד' מגיע אליו", "ואת הרשב"א והרמב"ם אתה זוכר?" - "בטח שאני זוכר, ישבתי לידו בכיתה". "ואת אב"י ורבא אתה זוכר?" - "מה השאלה בכלל? אני זוכר שאנשים היו באים לגמ"ח של רבא ללוות כסף". "ואת התנאים אתה זוכר?" השיב להם יענקל: "לא, את תקופת התנאים אני כבר לא זוכר, אבל אתם יכולים לשאול את זלמן, הוא יותר מבוגר ממני".

הלכו הילדים לזלמן ושאלו: "זלמן, האם אתה זוכר את התנאים?" והוא השיב: "כן, בוודאי. אני זוכר שרשב"י ובנו יצאו

לתגובות: c7613795@gmail.com

על מה ישיבה בדד

מקבלת הרבה מבטים וצריכה לשמור שלא יישפך לה. בפעם המאה היא מבטיחה לעצמה שלא תלבש את הבגד הבהיר להרצאה. בפעם המאה היא יודעת שהיא תלבש אותו גם מחר. יש בו קורטוב רעננות אבל גם רשמיות. אני נראית בו בטוחה בעצמי. הוא שומר עלי.

”את שושי ברוידא?” שואלת אישה נחמדה ששמעה אותי כבר ולא בטוח שהיא תישאר. היא ממהרת להוסיף שדוקא נהנתה מאד בפעם שעברה ומציצה חטופות בשעון.

מהבנות אני מקבלת בעיקר את המבטים שלא מביטים. לפעמים מקפצת אלי תלמידה נועזת שמבטיחה לי שהיא מחכה לשמוע אותי כבר המון זמן. חברה שלה שמעה והיא ממש מתרגשת. ליבי מתרחב ברגעים האלו, וגם מתכווץ. כי מה אם אאכזב אותה?

המזון ננטש, הכיסאות מתמלאים, המצגת ניגנה ועכשיו המנהלת מדברת. היא כל כך מחוברת, כל כך שייכת. כל העיניים נענות לה. רק אני עומדת בגפי. המזגן מקרר אותי, אני שמה סוודר, תכף אקבל ממנה את המיקרופון. ובחלון הקצרצר של הזמן, אני מסכמת את החוויה שעוברת עלי כמעט תמיד לפני הרצאות כ.. בדידות. בדידות מוזרה בתוך נשים ובנות שיש לי איתן מכנה כל כך משותף, ורק עכשיו, ברגעים או בשעה שנמתחת עד שאני עולה לבמה, הנפש שלי מצליחה להרגיש זרה בתוכן.

בונים עלייך, מצפים לך כל כך, משלמים לך, ואת מייחלת להיות שליחה טובה אבל גם עטופה קרום דביק של חששות

ערב אמהות ובנות.

האווירה חמה ושוקקת. כולן מכירות את כולן, שמחות להיפגש, ממלאות צלחות במזון מגרה ומרימות לרגע עיניים שנתקעות עלי בשאלה.

מי זאת האישה עם התיק שנכנסה שעה וחצי אחרי שהתחיל האירוע? הן לא מזהות אותי כאם... הפאה והקמטים מספרים שאני- מן הסתם- גם לא תלמידה.

אני לובשת חיוך מדוד. חיוך כזה, שידעו שאני נחמדה, אבל לא נזקקת חלילה. מחפשת בעיני את עמדת ההגברה, אולי זו שמתעסקת שם באלף חוטים היא זו שסגרה איתי על ההרצאה הערב?

היא מרימה עיניים טרודות שבוהות בי בערפול ואז מתבהרות. ”את המרצה, יופי. ברוכה הבאה. אנחנו באיחור קל. מסיימות פה לאכול, מצגת קצרה, המנהלת תגיד כמה מילים ואז את.”

בתוך המשפט הקטן הזה יכולה להסתתר פצצת איחור באורך של שעה, אבל אני צריכה לכלוא את המחשבות ולהנהן בנימוס. בשעת אירוע לא עושים בעיות.

”תתכבדי בינתיים”, היא אומרת, מחווה בנדיבות לעבר השולחנות. ”הכל בסדר, אני אחרי ארוחת ערב”, אני משקרת מול ניחוחות הלזניה וקערות הסלט.

שולחנות הכיבוד הם מחוץ לתחום. מרצה לא יכולה לאזן על הידיים צלחות עמוסות או לשלוק ספגטי ברבים. מקסימום להכין לעצמה קפה קורקטי, אבל כשהיא בתור למיחם, היא

ופחדים. אין להם קשר למציאות, אבל הם מצליחים לתת לך את ההרגשה המשונה שאת הקטנה, מהעבר אחד וכולן הגדולות- מהעבר השני.

אני עוברת את זה בכל ערב, ובכל ערב מחדש מתפלאת איך זה אני עדיין לא יודעת בתוך העצמות שלי כמה הרגש הזה של הבדידות רחוק מהאמת.

הרי בעוד רגע, אני אדבר אליהם. כל התדרים יפתחו, ומהלב שלי יצא חוט לכל תלמידה, לכל אמא, לכל יושבת בכל אולם באשר היא. לאט ובטוח- קווי הגבול המדומים יטשטשו וייעלמו.

בשעה הזאת, ברגעי האמת הללו, אין לי זהות זולת זו שמקבלת ונותנת, מכניסה ומוציאה מילים שנולדו בתוכי בשבילן בלבד. והן- כמוני, פותחות את השער שעל הלב, העורקים נפערים לקבל אור בצמא שהיה שם תמיד, ואנחנו מאוחדות במטרה המשותפת להתקרב, להתרומם, לגלות עוד פני שכינה. להרחיב את גבולות היומיום- את אלף הטרדות, החוויות והקשיים איתם הגענו - ולהכניס בהם פנים חדשות.

בשעה של חסד האמת צפה, כפי שהיא תמיד, צלולה ונקיה, שוברת חומות מדומות של מרחק, מגלה נפש אחת גדולה ומאירה של העם היהודי שהולך בעצם יחד לאותו מקום בדיוק.

מחר, בהרצאה אחרת, יבואו מילים אחרות, בסדר שונה, בהגיון חדש, בשילוב ייחודי שייולד מתוך מפגש שהוא-כביכול- אחר. אבל בסופו תתגלה ותתקדש אותה אחדות מופלאה ומבריאה.

אבל גם מחר- אני יודעת- למרות כל מה שחוויתי היום, שוב אהיה בודדה.

הלב יתעקש להחזיק בדפוסים ישנים אפילו שהוא כבר יודע. ואם לרגע אני מרחיבה את הבדידות הזו, הרי היא שוכבת כמו

מלכודת מזדמנת בתוך כל מערכות היחסים שלי מבית ומחוץ, מגבירה ספק ומבוכה, זרות ומרחק-מול ילדים, מול קולגות, מול תלמידות, מול אנשים שפגשתי ברחוב, או שקראתי עליהם בעיתון.

בכל אותם מעגלים, אתבקש בכל פעם מחדש להמיס את הבדידות והמרחק, למצוא את נקודת האמת.

אולי גם זוהי גלות. הסתר פנים רב שכבתי. מצב קיומי שעטוי כולו בקרום עבה, פועל יוצא של הסתר הפנים הגדול באמת.

כמו שאומר הרב פינקוס, הנס הכי גדול בעולם- זהו המצב בו ניתן שלא לראות בורא עולם בכל מקום, בכל אדם ובכל בריאה.

אולי במסע שלנו לגלות פני שכינה, אנחנו מוכרחים לעבור דרך אותו גילוי- גם זה אצל זה. לא לשבת עוד בדד. לחשוף ולהציף בינינו את מה שמחבר ולא את מה שמפריד, את מה שמשותף ולא את מה שמבדיל. לא כדי להיות נחמדים, אלה משום שזוהי האמת של הקיום שלנו.

כולנו צועדות לאותו מקום, באחדות של ציפייה רוטטת. כולנו מחפשות את הדבקות בו, כולנו מאושרות רק מזה.

הלוואי שנחיה תמיד בידיעה הזו, הלוואי שנפעל ונחוש מתוכה, שנדבר ונקשיב וניגע בכוחה, ונזכה לעמוד מחר באותה אחדות המטרה והרוח, על רחבת הכותל המערבי לקבל פני משיח.

בשעה ענקית של חסד, נתייצב כאיש אחד בלב אחד, בלי חומות ובלי חיץ, נשמה בוערת של האומה היהודית שכל חלקיה פועמים בשלם.

טעימה
מהכתבה
המלאה

תרימו עיניים, תראו אותה.
היא בצמרת, נכון. שמתן
לב פעם כמה היא בודדה?
בשיח כנה, פתוח ונטול
כפפות משתפות מנהלות
מכל גזרה בבדידות
המקצועית שלהן. הן
מבקשות שיתוף, כמהות
להבנה, מקבלות בהשלמה
את הדיסטנס ההכרחי.
עובדת, תקשיבי. אולי זאת
המנהלת שלך?

אסתי כץ

בודדה בצמרת

הן מנהלות.

מנהלות אותי, מנהלות אותך, מחלקות פקודות, מקבלות החלטות, קובעות את הבונוס ואחראיות על המשכורת.

נכון שזה נשמע 'זואו'?

מנהלות. נתונות בין פטיש לסדן, נקרעות מהתלבטות, חשופות לתלונות, נותנות גב לאחראיות.

נכון שזה נשמע קצת פחות?

מתי לאחרונה ניהלת שיחה פתוחה וכנה עם המנהלת שלך? מתי לאחרונה שמעת ממנה על מה שקשה לה? האם אי פעם התאמצת להבין אותה באמת?

מצמרות שונות, בכל רחבי הארץ ומכל גווני הקשת המקצועית, הבאנו לכאן את המנהלות לשיח אחד. חלקן 'שמורות', שהעדיפו להופיע בעילום שם וחלקן מנהלות של 'שמורות' נפלאות שלנו. לראשונה הן לא לבד. הן אתנו.

אתנו כאן: גב' אלישבע גינזבורג, מנהלת בית הספר ב'אור הגנוז', צופיה כהן, מנהלת מוקדים למכירות ולשירות לקוחות בצפון, שולמית קגן, מנהלת סניפי קופת חולים, לאה פוזנר מנהלת רשת חנויות לחצאיות 'לי ולה'.

וגם- פנינה וימר, יועצת עסקית וארגונית, מומחית ביצירת רווח לעסקים דרך ההון האנושי.

ביקשנו: ספרו לנו על הבדידות הזאת?

גב' גינזבורג: "את הבדידות אני מרגישה בקבלת החלטות שנופלות אך ורק על צווארי. החלטות שיש בהם מבחינתי הכרעה לחיים

שלמים, כמו האם לקבל תלמידה או לא, ולהבדיל אם להשעות או יותר גרוע מכך.

ובכלל, העמידה מול הורים גורמת לי להרגיש בודדה. לא משנה כמה מורות יהיו לידך, כשצריך לדבר ישירות עם הורים על בעיה כואבת או לדרוש דרישות משמעותיות, את שם לבד. עיני כל נשואות אלייך, כל הפיות פתוחים לחוות עליך דעה, ואת- לבד".

מתי וכיצד הרגשת שאת בכל זאת חלק מצוות?

לאה: "טכנית, אני נמצאת הרבה לבד, ומהבדידות הזאת אני דווקא נהנית, עד שקשה לי לעבוד כשעוד מישהי נמצאת בשטח. הבדידות המחשבתית פחות נעימה. פעמים רבות מתחשק לי לשאול, להתייעץ ולחלוק, ואני יודעת שאף אחת בצוות הנפלא לא תוכל להבין באמת את המקום שלי. על העובדות שלי, אלו שבחנויות ואלו שבעמדות אחרות- אני מטילה אחריות רבות וסומכת עליהן מאוד. הן מקבלות טבלת כללים מסודרים כבר בתחילת העבודה

ויודעות שאין סיבה ואין טעם להתקשר אלי בכל רגע. כך קורה שבחיי היום היום אנחנו מנותקות זו מזו, באופן שיש בו מעלה ויש בו חסרון. אני מעורבת בעיקר בשלב בו אני נדרשת לגייס עובדת חדשה ולהכניס אותה למערכת.

יכולות להיות חברות שלך עוד, כיון שסמכות וחברות לא הולכים שלובי זרוע. מנהל טוב הוא עובד בודד. ביום שמנהל ישבור לגמרי את המחיצה סביבו הוא יאבד את סמכותו ואת יכולתו להפעיל מרות. בדיוק כמו שהורים לא יהיו לעולם חברים של ילדיהם, במערכת בריאה ונכונה.”

”מילת הקסם היא- הפרדה. הפרדה בין הצורך החברתי הטבעי של המנהלת, לבין הצורך המתבקש מכל ארגון שחשוב לו לחבר את העובדים לחזון על ידי יצירת שיתוף ואווירת פתיחות.

כדאי לכל מנהלת למצוא לעצמה מקורות שיתנו לה מענה חברתי ומקצועי לצרכים שלה, ולא דרך העובדות שתחתיה. במידה ובארגון יש מנהלות נוספות, מומלץ לערוך דיונים ולמידת עמיתים יחד.

במידה ולא, יש פתרונות רבים שנותנים לכך מענה, כמו: קבוצות נטוורקינג ופיתוח מנהלים

שם המנהלת יכולה לשפר את המיומנויות הניהוליות שלה, ללבן דילמות, להעלות ללא חשש את האתגרים שהיא חווה ולקבל מסגרת תומכת ומכילה. כך תהיה המנהלת מלאה באנרגיות ופנויה ליצור בארגון את האווירה השיתופית ואת המוטיבציה לעשייה ברוכה.”

הדבר שנותן מענה לבדידות הצמרת שלי הוא פורום מנהלות אליו אני משתייכת. התחברנו ממש כדי לעזור אחת לשניה. כל אחת מאתנו צריכה לעיתים לחוות חוויה קשה בדמות פיטורין של עובדת, ואם לא החברות המנהלות- לא הייתי עומדת בכגון אלו. לפני שהייתי חברה בפורום מצאתי את עצמי כמעט מתמוטטת מפיטורין, כשרק בעלי מצליח להזכיר לי שזה מה שאני צריכה לעשות ואין ברירה.”

צופיה: “מנהלת מתוקף תפקידה צריכה לנהל. וכשהיא מנהלת היא כבר לא חברה. נקודה. מנהלת חשופה לדילמות רבות ולנתונים לא מעטים שהיא לא יכולה לשתף בהן אחרות.

היא צריכה תמיד לחייך, להיות במצב רוח ולהזרים אנרגיה גם בימים שהיא קמה על צד שמאל. אין לה פריבלגיה לבקש שיתוף, הבנה והכלה בימים קשים יותר.

מנהלות רבות מוצאות את עצמן צמאות למשוב.

יתכן שהן המנהלות בראש הצמרת, ויתכן שמי שמעליהן הוא אדם שאינו יודע לתת משוב, כי הוא מנכ”ל עסוק וממהר.

אני תמיד אומרת למנהלות שתחתי שכרטיס הכניסה לתפקיד הוא לדעת למחוא כפיים לעצמך. פשוט להיכנס לחדר סגור, למחוא כפיים עד שכואבות הידיים, ולצאת משם- מחייכת.”

שולמית: “בתור אשה חברותית במיוחד, כאשר קיבלתי הצעת ניהול מהמנהלת שלי, היה חשוב לה להבהיר לי כי להיות מנהל זה להיות זאב בודד.”

העובדות שתחת ניהולך לא

בודדה מרצון!

את הכללים השונים של עריכה, ניסוח וכתובה בהתאם לכל מוסד לימודים שממנו באו המשתלמות שלי. למדתי להבדיל בין מאמרים מקצועיים ואקדמיים לבין מאמרים פופולאריים וחובבניים שפחות מקובל להשתמש בהם בעבודות עיוניות, ואפילו התקדמתי לתחום של עריכת עבודות מחקריות. הייתי אוספת בכל פעם מחדש את הכללים המשתנים כדי להיות בעניינים, להתעדכן ולתת ללקוחותי את המוצר המעובד והמשובח ביותר על פי כל הנהלים, ובתוך תוכי ידעתי שהשמים הם לא הגבול. כמה שהתקדמתי עד כה, עדיין רחוקה הדרך מן הסוף, ולמעשה יש לי עוד הרבה מה ללמוד ומה להשתכלל, אם אני באמת רוצה להיות מומחית ומקצוענית מספר אחת בתחום.

אבל זהו. אז הגיעו ימי האפלה, והמעבר שלי למגזר של "העם ההולכים בחושך" הציב הר של ממש בדרך להתקדמות האישית ולהתפתחות המקצועית. עם כל הרצון הטוב, הכמויות הבלתי נדלות של המוטיבציה ותאוות ה"להיות בעניינים" שעדיין המשיכה לקנן בי, ידעתי שהמרוץ אחר הקידום צריך להאט את הקצב או לפחות להיפסק. כך למשל, לא יכולתי לקחת על עצמי יותר עיבוד ועריכה של עבודות במתמטיקה, כי הן עמוסות בסימנים מתמטיים שרק הבקיאים ברזי המקצוע יודעים לפענחם, אבל לא מזכירה אנרגטית שברכה "ברוך שפטרני" בשם ובמלכות לאחר בחינת הגמר במתמטיקה והבטיחה שהיא למחוזות הללו לא חוזרת... היא לא ידעה לפענח את הסימנים, אני בוודאי לא יכולתי לנחש מה כתוב שם, ואחר ניסיון נפל אחד, הוצאתי את העריכה של עבודת

למילים 'קידום מקצועי' או 'קידום תעסוקתי' יש ניחוח משכר של הצלחה בעולם העבודה. באנה ונודה על האמת, שכבר מהרגע הראשון בו דרכה כף רגלנו הטירונית במקום העבודה החדש, אי אז בשלהי שנות הסמינר או ההכשרה, כבר נשאנו עינינו אל אפשרויות הקידום הממתינות לנו מעבר לפינה. כל עובד רוצה לשפר את תנאי התעסוקה שלו, להגדיל את ה'נטו' בתלוש המשכורת, לרכוש מעמד, לגוון את סדרי העבודה ובקיצור, לא להישאר במקום. הדשדוש באותה משבצת מוביל לשחיקה נפשית, ומשם לא קצרה הדרך להתפטרות מרצון, לפיטורים מכורח או להסבה מקצועית באמצע החיים. ובכן, גם עלי לא פסח התהליך הפסיכולוגי והכל כך אנושי הזה. מייד כשעברתי משדה ההוראה והחינוך לשדה הכתיבה והעריכה הלשונית, גיליתי שאני מכירה אך ורק את קצה קצהו של הקרחון. לא די בהתמצאות בסיסית בוורד ובכושר ניסוח ברור ורהוט, אלא יש ים שלם של מונחים, מושגים ודברים שעלי ללמוד כדי לערוך עבודות, פרוספקטים, קורות חיים, מכתבים רשמיים, כתבות תדמית ומה לא? לכל סוגה יש את הכללים שלה, מה כן ומה לא, לכל תחום יש את העשה' וה'לא תעשה' שלו, ומעבר לכך, גם בתוך התחום עצמו יש שינויים למכביר חדשים לבקרים.

אז זהו. שהתאמתי את עצמי למציאות וזה גם מה שהתבקש ממני. מהר מאד עברתי לעבוד על מחשב עם מייל, להשתמש במאגרי מידע ממוחשבים, לבקר במחלקות העיון בספריה העירונית ואחר כך בספריות מקצועיות יותר. למדתי להכיר את הראש של המנחות השונות הבודקות את העבודות, וכן

מתמטיקה מחוץ לתחום. כל לקוחה שפנתה אלי בבקשה לערוך עבודה במתמטיקה, הפניתי אותה אחר כבוד למאגר כותבות חלופיות שיספקו לה את הסחורה. אני לא. בהתחלה היה נלווה לכך טעם מריר של החמצה, אבל לא הייתה בידי ברירה.

בהמשך נאלצתי לוותר גם על הרעיון לערוך עבודות מחקר המתבססות על תוכנה סטטיסטית שאין לי שום סיכוי להתמצא בה בתנאי חיי הנוכחיים. היה לי הבזק של מחשבה שאם אשלם למישהי והיא תלמד אותי כמו שצריך על פה את התוכנה ישר והפוך, אני אצליח. אבל מהר מאד הגעתי למסקנה ש"אין הצר שווה בנזק המלך", ושבעצם אין לי באמת זמן להקדיש ללמידה כל כך מאסיבית, כשכל כך הרבה עבודות ודברים אחרים מצטברים על שולחני.

כששוחחתי לא אחת עם עורכות לשוניות וכותבות אחרות וגיליתי פתאום כמה אני רחוקה מן "העולם האמיתי" של העשייה והעריכה, ושאני עדיין מדשדשת עם לקוחות שמעוניינות בתוצרים לא מי יודע מה על רמה - הרגשתי פתאום בודדה, מחוץ לעניינים, לא מעודכנת, ואפילו חשתי איום על פרנסתי העתידית ועל מקור הכנסותי. הרי הביקוש רק הולך וגובר לעריכה של מחקרים כמותיים ולעריכה מקצועית בתחומים ספציפיים, ואני במכוון נמנעת מלקחת עבודות אלו כי אני "לא שם" ולא יודעת בכלל איך מתעסקים עם זה.

אבל לאט לאט ובהדרגה, לא בבת אחת, אלא מניסיון שהצטבר, יום ועוד יום, הלכה וחלחלה בי התודעה שקודם כל, הקב"ה הוא זן ומפרנס לכל ברואיו, ואוי ואבוי לי אם אשכח

זאת ולו לרגע אחד. מה שנגזר עלי בראש השנה מבחינת התקציב המשפחתי - זה מה שיהיה לי, בין אם אתקדם ואתעדכן כל הזמן ובין אם אדשדש במקום אחד. שנית, אלו הם היכולות והתנאים שלי, ובמסגרת זו עלי לעשות את הטוב ביותר. גם אם אני צריכה לוותר על דברים מסוימים ואיני יכולה לקחת אותם, עדיין אין בכך גזרת התפטרות מוחלטת מתפקידי. תמיד יהיו כאלו שיסתפקו אך ורק ברמה הבינונית, בעבודות פשוטות ובנאליות ולא יישאו עיניהם אל היוקרה והקידום דוקא. שלישית, זו חובת ההשתדלות שלי. השקעת מאמצים על אנושיים בהתקדמות והתעדכנות יתר, חורגת הרבה מחובה בסיסית זו.

זה מה שאני יכולה לספק, זו הסחורה שלי וכל אחת שרוצה קצת יותר - יש לי מאגר של כתובות וטלפונים להעמיד לרשותה כדי שתקבל את מבוקשה. אני נשאת כאן. בודדה? לא! ממש לא! יש ברוך ה' ביקוש גם לעריכה שלי למרות שהיא לא כוללת מחקרים סטטיסטיים, לא נותנת מענה לכל מוסדות ההכשרה וגם לא מתעסקת בכל תחומי הדעת. יש לי תחומי כתיבה מצומצמים מאד שבהם אני עוסקת, ובזה אני ממלאת את חובתי לקללת "בזעת אפיך תאכל לחם". נשאת מאחור? תלוי במבט של המסתכל ובהשקפת עולמו. לדעתי, דווקא כשעומדים מאחור, אפשר להביט קדימה ולראות את האופק במבט יהודי ואמוני יותר!

מסתיימים אך פעם. וכך מצאתי את עצמי לאחר כציעה אורטופדית קשה, משתקמת אט אט, שוב מדרדרת, נאלצת לעבור ניתוחים לא קלים, משתקמת מתקדמת וחוזר חלילה. כן, סיפור שנמשך כבר 19 שנים, וכפי הנראה ממתינות לי עדיין תחנות נוספות בהמשך הדרך.

קרוב לעשור לאחר הפיגוע הסתמן שאני סובלץ מפגיעה נלווית שהתהוותה במשך השנים ברגלי הבריאה. (כתוצאה מעומס יתר.) הניתוח שנדרש לתיקון אינו פשוט, ובאותם ימים לא הרבו לעשותו כאן בארץ. הרב פירר שליט"א (שמלווה אותנו במסירות, אכפתיות וידע מקצועי ואינסופי, מאז ועד עתה), המליץ לי להתייעץ עם שתי רופאים מומחים בתחום הספציפי הזה, בארה"ב. (היה עלי לנסוע לארה"ב באותה תקופה מסיבות אחרות)

במאמץ רב הצלחתי להשיג תור בזמן השהות שלי אצל אחד המומחים הטובים ביותר בתחום. הלה אבחן את מצבי ללא ספקות, אך המליץ לי ראשית לעבור ניתוח מסוג אחר. בהמשך התברר שזה לא מעשי. הרב פירר עודד אותי לפנות לאורתופד השני. מכיוון שלא הצלחתי להשיג תור בזמן שהייתי בארה"ב, כתבתי לו את הסיפור שלי. לאחר זמן קצר הופתעתי לקבל תגובה חמה ואכפתית. הגעתי לאורתופד מומחה בעל לב יהודי חם, ד"ר דומב משיקאגו. הוא התרגש מאד לשמע סיפורי והבטיח לעשות ה-כ-ל כדי לעזור לי.

וכך אמנם היה! כידוע מערכת הבריאות בארה"ב הינה פרטית, והטיפולים יקרים פי כמה מאשר בארץ. ד"ר דומב הסכים לנתח אותי בלי ליטול שום שכר! ובנוסף הצליח לדאוג לפטור מלא מתשלום לבית החולים!! מי שאינו מכיר את מערכת

כידוע, בית שני נחרב בעוון שנאת חינם, "וכל דור שלא נבנה בימיו, כאילו נחרב בימיו". שומה עלינו להתחזק במצוות "ואהבת לרעך כמוך" תמיד, ובפרט בימים אלו של בין המצרים.

אני רוצה לגולל כעת, סיפור מפעים של השגחה פרטית מופלאה שהתרחשה על רקע של אהבת חינם בלתי שגרתית, וצמחה דווקא בעקבות שנאה וחורבן.

אמנם חלפו מאז 19 שנים, אך אני מתארת לעצמי שחלק גדול מהקוראות זכרות היטב את הפיגוע בקו 2, בשובו מהכותל המערבי בכ"ב אב, התשס"ג. אני איני צריכה לעצום עיניים על מנת להיזכר בו. הזיכרון חי בקרבי ובגופי מדי יום.

היינו אז משפחה צעירה עם שלוש בנות קטנות. כמו הרבה אחרים נסענו באותו 'בין הזמנים' להתפלל בכותל המערבי. בשונו מהתפילה מיהרנו להידחק באוטובוס הראשון שהגיע. אני עליתי עם הבנות בדלת האחורית, והצלחתי למצוא מקום ישיבה בודד מול הדלת האחורית. בהמשך הצטרף אלינו בעלי וביתנו בת השש התרחקה עם דודתה הצעירה לכיוון האקורדיון. ברחוב שמואל הנביא עלה מחבל מתאבד על האוטובוס מבעד לדלת האחורית, ופוצץ את עצמו רגעים ספורים לאחר מכן. יחד עמו התפוצצו חיינו השלווים לאלפי רסיסים. נפצענו כולנו בדרגות שונות, וביתנו הקטנה בת השלוש נהרגה על קידוש ד', הי"ד.

לא ארחיב כעת במילים. עברנו מסכת לא פשוטה של כאב קורע, התמודדויות רפואיות שונות, אמונה ושוב אמונה, עליות, ירידות, החלמה ונסיגה, והרבה צמיחה והודיה. פציעות מורכבות דורשות החלמה ממושכת ולעיתים טיפולים שאינם

הבריאות האמריקאית לא יוכל להבין במה הדברים אמורים. המדובר, בבית חולים פרטי שמוותר על תשלום עבור שירותיו, משהו שכמעט כמעט אינו קורה!

הצוות הרפואי התמסר אלי בצורה בלתי רגילה, ובהמשך חיכתה לי הפתעה נוספת.... המנתח הצליח להשיג תרומה עבור כרטיסי הטיסה שלנו לארה"ב!!! האמת, הרגשתי מבוכה מול כל הנתינה, האכפתיות וההתמסרות שזכינו לה... ואפילו לא ציינתי את המערך המרגש של סיוע לחולים, או ליתר דיוק "Chicago Mitzva campaign", בראשותו של רביי וולף שליט"א. יהודים חמים דאגו לנו לאירוח מושלם, הסעות ולכל מה שהיינו זקוקים לו בשהותנו בשיקאגו.

הניתוח חל בדיוק עשר שנים לאחר הפיגוע, מספר ימים לפני יום השנה. חוויתי טלטלה פנימית משמעותית... מחד גיסא, עבר עשור ואני עדיין נזקקת לטיפולים רפואיים, אך מאידך - כל כך הרבה אכפתיות, אהבה ונתינה, שצמחו במקום של אובדן, חורבן ושנאת עשיו שהינה חלק מהגלות - תוצאה ישירה של שנאת אחים.

הקב"ה, הוביל אותי למקום הטוב ביותר עבורי, קבלתי טיפול מקצועי ברמה הגבוהה ביותר וחיבוק אוהב מידו הרחומה. כתוצאה מההיכרות שנוצרה, נפגש המנתח שלי בביקורו בארץ, עם הרב פירר בעצמו (עד שהגעתי אליו, הרופא לא הכירו כלל). ובהמשך הגיעו לשיקאגו פציינטים נוספים מהארץ, לטיפול. **נתינה גוררת נתינה!**

לצערי, הסיפור עוד לא תם... בימים אלו ממש אני עומדת בפני ניתוח נוסף בשיקאגו (מעט מורכב מקודמו). שוב בימים אלו של חורבן ואובדן של כלל ישראל, והאבל האישי שלנו, אני נפגשת עם הערבות וההתמסרות היהודית שבוודאי מקרבת

את ביאת גואל צדק, במהרה בימינו!!!

ואני רוצה לסיים בנימה אישית, אולי פחות מרוממת, אבל מאד מאד מבקשת...

לאחר הפיגוע היינו עטופים בגילויי אהבה, התמסרות ואכפתיות בלתי ניתנים לתיאור. קבלנו חיבוקים מכל שכבות הציבור, העדות והזרמים. כשנסעתי לשיקאגו כעבור עשור שוב זכיתי לחוות בארה"ב את הדאגה, הסיוע והאהבה של כלל ישראל. אך כששבתי לביתי בשלהי בין הזמנים, מרותקת לחלוטין, כאובה ודואבת, הרגשתי 'כמת נשכח מלב'...

בעידן הטכנולוגי ביקורים פיזיים כמעט אינם קיימים. ובפרט במקרה שלי, מכיוון שאני מתגוררת בבית פרטי בקצה השכונה, מי בכלל טורח להגיע... אפילו חלק גדול מהטלפונים האנושיים מוחלפים היום במיילים וכדומה. כבר מזמן פסקתי מלהוות אטרקציה.. וכך מצאתי את עצמי עם מעט מאד עזרה, השתתפות והתעניינות.

איני מתכוונת להתבכין חלילה. היה זה בזמן בו אנשים אינם בבית ורבים כלל לא ידעו מה עברתי. ובכל זאת אני מוצאת לנכון להוסיף את השורות הללו. כולנו שומעות לעיתים על שכנה, חברה או בת דודה שעוברת תקופה קשה מסיבה כזו או אחרת. כולנו רוצות לעזור באמת ובתמים, וכולנו גם עמוסות, עסוקות יגעות ומרוטות...

"ואהבת לרעך כמוך!" כיצד היית רוצה שאחרות ינהגו אם את היית זו שכל כך זקוקה ל...

ננסה לרגע לעצור את המרוץ... לפעמים גם בדקות בודדות ניתן לבנות עולמות. בזה וגם בבא!!

אם חושבים על זה, מעבר לקהילת הנשים המדהימות, בלעדי מקומות העבודה עצמם - לא היה לשמורה כל כך הרבה עבודה (בשטח):... יצאנו לבדוק אותם, את המקומות בהן אנו נמצאות שעות בכל יום. למשש את הדופק, להקשיב לשטח, לחשוף את מאחורי הקלעים של האישה העובדת ולגלות שאחרי הכל, כולנו בחברה טובה...

בחברה טובה: "מעייני הישועה" - מרכז רפואי המשלב בין רפואה מודרנית בטכנולוגיה מתקדמת, לבין שמירת הצביון של ההלכה. הצוות המקצועי העומד מאחורי הקלעים של בית החולים, מורכב ברובו מנשים, ומגוון התפקידים שבו מזמין אפשרויות קידום לא מעטות ובחירה מותאמת של מהות התפקיד לאופי העובד.

השמורות: **יעל זונבנד** - רשמת רפואית, **רחל לוי** - מנהלת מוקד סיוע, ו**רבקה לוי** מנהלת חשבונות בכירה.

ככה הכל התחיל:

יעל: התגלגלתי לתוך התפקיד הזה. בעקבות סיפור רפואי שחוויתי, הסתובבתי בבתי חולים בארץ ובעולם וכך הכרתי מזכירה רפואית אחת מביה"ח שניידר, שהפכה להיות ממש כמו חברה. באותה תקופה אמרתי לעצמי: אני רוצה להיות מזכירה רפואית. לפני 8 שנים למדתי את המקצוע והתחלתי לעבוד כמזכירה בחדר ההתאוששות של בית החולים. היום אני עובדת כרשמת רפואית, התפקיד שלי הוא 'לפרק' כל תיק רפואי ולתרגם כל פעולה רפואית, החל מהפשוטה ביותר וכלה במורכבת, לקוד טיפול רפואי בינלאומי.

רחל: לאחר עשור שנים בהוראה, הרגשתי שאני רוצה שינוי

ולמדתי מזכירות רפואית. בעקבות מודעה שפורסמה בעיתון, זומנתי לראיון לתפקיד אחראית מענה הרופאים לערעורי קופות החולים במעייני הישועה, התהליך כלל גם מבחן של 7 שעות. לאחר מכן זומנתי לראיון עם המנכ"ל שהתרשם מתוצאות המבחן, והסביר לי את תוכן ומהות העבודה. התחלתי לעבוד במחלקת הבקרה - טיפול בתיקים רפואיים מול מנהלי המחלקות כמענה לערעורי קופות החולים. לאט לאט העבודה שלי התרחבה לתחומים נוספים, והיום העבודה העיקרית שלי היא כמנהלת מוקד סיוע שנותן מענה וסיוע לאלו שאינם מקבלים אישורים או טכסים שונים מקופות החולים, וכך אני עוזרת להם לקבל את המגיע להם.

רבקה: קרובת משפחה שלי שמעה מסמנכ"ל בית החולים כי הם מחפשים מנהלת חשבונות. בפועל, היום אני אחראית על הנהלת חשבונות מול לקוחות ביה"ח: קופות חולים, חברות ביטוח, ביטוח לאומי ומשרדים ממשלתיים. מעבר לכך אני עובדת מול הבנקים ואחראית על ההתאמות, אחראית על הדיווחים לביטוח הלאומי, מס הכנסה, שר"פ, משכורות שר"פ לרופאים ומכינה את החומר למאזן.

החיים שאחרי העבודה:

רחל: יש לי סיפוק עצום לעזור לאנשים שנתקלים בחומה בצורה ובדלת ברזל מול קופות החולים. לפעמים עלי לטפס לדרגים הגבוהים ביותר, לפעמים אפילו עד הקודקודים הבכירים במשרד הבריאות ולהשיג את הטופס/האישור המבוקש. לראות בסוף התהליך את העיניים המודות של המטופלת - זה סיפוק עצום ששווה הכל!

יעל: הסיפוק שלי בעבודה הוא האפשרות לעזור למשפחות ולהיות שם בשבילם ברגעים הקשים, המלחיצים והבודדים האלו, לתווך להם את העזרה, הייעוץ וה'קשרים' שיש לי במערכת, או אפילו "רק" לעודד עם מילים חמות.

רבקה: כשהגעתי ללידת אחד מילדיי, פגשתי את המיילדת איתה שוחחתי כמה שעות קודם לכן בנושאי עבודה... אני גם זוכרת שבאחת הלידות שלי, סיכמתי עם אחת מחברותיי המיילדות שתלווה אותי, כשבפועל שובצה לבסוף מישהי אחרת. אותה אי נעימות קרתה גם כשהבת שלי הגיעה ללדת ושוב ניסיתי לתאם ולארגן לה מראש מישהי מסוימת, ולמרות ה"פרוטקציה" גם אז אירעה החלפה של הרגע האחרון. על מנת לא לפגוע וליצור אי נעימות - זרמנו עם השיבוץ... ובסופו של דבר הרי הכל משמים.

העבודה, השמורה ואני:

רחל: אני מאלו שקיבלו את המייל הראשון, בו לאה סיפרה על בעלה שהיה במצב קשה ועל הארגון שהיא רוצה להקים. לא יכולתי לעצור את עצמי מלקרוא בו שוב ושוב ושוב. משהו בי כל כך רצה את ה'שמורה' הזו. חייבת לציין שמאז יש כמה וכמה מגוייסות לזכותי! רבות מהעובדות במחלקת הבקרה הן חברות בשמורה, ואני חושבת שאפשר לראות את ההבדל גם בגישה היומיומית בין 'שמורה' לאחת שאיננה... כל הדיבור עם הצוות, הרופאים והמטופלים הוא אחר, וזאת מעבר מעבר לגאווה היחידה והידיעה שאני עובדת "כמו שצריך" - מכל הבחינות!

יעל: נחשפתי למיילים היותר ראשוניים, כשהגרפיקה המדהימה של היום עדין לא הייתה קיימת. בהתחלה פחות הבנתי מה

הארגון מנסה להוביל, ועם הזמן התחברתי והרגשתי את הצורך שלי במסגרת כזו ובחיבור כזה. מעבר לכך, ברמה האישית, אני חשה הכרת הטוב גדולה לשמורה ומרגישה שבזכות השמירה הזו זכיתי ב"ה להקים בית בישראל עם בן תורה אמיתי. בצוות אנחנו יודעות מי חברה ב"שמורה", הרבה בזכות הכנסים, דבר התורם לאחווה בדרך ולקודים פנימיים. ברכת ה"בוקר טוב" שלנו נשמעת כך: מה נשמע, שמורה?

רבקה: הכרתי את 'שמורה' דרך חברה מהעבודה שחברה בקהילה, ואיתי יש עוד כמה חברות 'שמורה' נאמנות. הדיונים והשיח שנוצרים בעקבות ה'שמורה' מעלים את את סף הרגישות לדילמות יומיומיות פשוטות.

כשהשמורה יוצאת למבול:

רחל: אחד מהתפקידים שלי הוא טיפול בתיקי 'אשפוז' השהייה", ואני אחראית להעביר את התיקים האלו לרופאים כדי לקבל את חוות דעתם. התקשורת איתם מתנהלת דרך המייל. לאחר זמן מסוים, שמתי לב שרופא אחד אינו מגיב או מטפל בתיקים שאני שולחת אליו. צעדתי למשרדו ושאלתי אותו: מה קורה? מדוע אינך מגיב לתיקים הנשלחים? התשובה שלו כל כך עצבנה אותי. הוא העדיף תקשורת איתי בע"פ... (בלשון המעטה). הבהרתי לו מיד במקום שזה לא מתאים, ואני דורשת טיפול מידי בתיקים. חזרתי לעמדה שלי ועם כל הכעס שהצטבר בי שלחתי מייל לחברה טובה שלי: חצוף!! ועוד הוא אומר לי... ופירטתי את המשפט שכל כך קומם אותי.

לא עוברות כמה דקות, ואותו דוקטור מתקשר אלי ושואל: "לא הבנתי את המייל ששלחת לי... למה התכוונת?" מה מתברר? שלחתי את המייל אליו במקום לחברה שלי. הייתי במבוכה

יעל: הגנה, שמירה וקידום פנימי ומעשיר.
רבקה: שעון מעורר, המעיר את תשומת ליבי לדברים החשובים לי.

פינת עבודה:

הווי חברתי:

רחל- ימי גיבוש לנשים בלבד ומושקעים מאד.
יעל- יש רשימה עם ימי ההולדת של כולן, וכל אחת אחראית לארגן לבאה אחריה חגיגה קטנה עם כיבוד, ברכות ואווירה.
רבקה: המחלקה הנשית עצמה היא חברתית ותומכת, יש שיתוף של אירועים ושמחות משפחתיות, ולהבדיל- מקום לקבלת כוח ועידוד בזמנים פחות קלים.

אדיניות אינטרנטית של החברה:

חסימה פנימית חזקה.

מנהל המקום:

רחל- המחלקה שלי לומדת את הלכות שמירת הלשון כל בוקר, והשנה- גם הלכות שמיטה.
יעל- 'מזמור לתודה' קבוצתי המוקדש לחברה שצריכה ישועה.
רבקה: לימוד קבוצתי-יומי של הלכות צניעות וחלוקת שעות לשמירת הלשון לזכות עובדת מסויימת.

איומה, הרגשתי איך הלב שלי עומד מלכת והדם מפסיק לזרום. ואז עלתה בי המחשבה: רגע, ה' הוא זה שסידר ותכנן שאת המייל אותו דוקטור יקבל ולא חברה שלי, קחי את ה'שמורה' שבך ותתפסי אומץ! אמרתי לו: מה שכתבתי זה בדיוק מה שהתכוונתי אליו...! יום טוב. ובכך הסיפור הסתיים ב"ה. אגב, אני חושבת שהקרדיט על ההקפדה של 'מעייני הישועה' להוות מקום עבודה שמור, מוגן ומסונן - מגיע למשפחת רוטשילד שעושה מאמצים רבים בשביל כך.

יעל: בתפקידי הקודם, האחות האחראית התחלפה זמנית באח ערבי, ואיתו נכנס לתפקיד צוות גברי ברובו. הרגשתי לא נעים, ואפילו שהתפקיד שלו הוא זמני- הרגשתי שזה לא מתאים ואני צריכה לשקול את המשך העבודה אתו. התייעצתי עם מנהלת הסיעוד והיא הציעה לי תפקיד בהנהלת הסיעוד, שבו עבדתי לפני שעברתי למחלקת הרשומות בה אני עובדת היום.

הוזמנתי להרצות לתלמידות שמסיימות לימודי מזכירות רפואית, כחלק מתוכנית ח"ן שמכשירה את הלומדות לשטח. המשפט המרכזי שלי עמו אני רוצה שהן תצאנה לדרך הוא: "תמצאי מי את, מה את רוצה להיות, ותשתייכי ל'שמורה'...!"
רבקה: אחד מהעובדים מאגף הכספים, איתו יש לי הרבה ממשקים משותפים בעבודה, חרג פעם מהשיח הטכני והתחיל לספר סיפורים מחייו הפרטיים ולהראות את תמונות מעבר הדירה בנייד שלו. למרות הקושי שלי להיתפס כאנטיפיטית, הגבתי בקרירות ובחוסר עניין וחזרתי לענייני העבודה...

ולסיום, השמורה בשבילך היא-

רחל: המזוזה שבפתח. רשת ההגנה שעוטפת אותי ולא מאפשרת לי לעשות טעויות.

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

ברכת מזל טוב חמה

לשרה פוגל מעצבת הבית המוכשרת של השמורה
המלווה אותנו נאמנה מימי ההקמה ועד הלום,
במסירות, בגדלות ובאומנות ממשות כל חלום.

לרגל הולדת הבן, תזכו לגדלו לתורה,
לחופה ולמעשים טובים לתפארת המשפחה
הנכבדה!

לרב חנוך דרורי שליט"א
המאלפינו בינה מידי שבוע בעומק נוסף
במחשבה, בהגות ומתוך לב נכסף

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

לרגל נישואי הבן נ"י

בורא עולם בקניין
השלם זה הבניין
לתפארת המשפחות הדגולות

הנשא החק:

רחל: ענייני עבודה בעיקר, ו"נייעס" על בית החולים...

יעל: נושא השכר, והבחירה לעבוד במקום מוגן, גם אם
השכר נמוך ממקומות אחרים, שמורים פחות.. (ולא רק
נשים חרדיות, אגב...)

רבקה: פערים בין חסידיים וליטאיים, בגלל ההטרונגניות
הקהילתית...

הסלואן שלנו:

רחל: אם מעייני הישועה הם מקצוענים עם נשמה,
אנחנו- מקצוענים עם נשמה שמורה!

כשאת אשת החיל, ובך בוטח בעלך,
חוגרת מתנייך ושולחת ירך
גודרת ההר, מעלה את הרך,
לא כל אחד עובר את הסך
מסביבך יהום הסער, ואת כיונה,
מרחפת בשער, מהמבול את שמורה
אם את כאן עובדת, אך ליבך עם הבית-
את בחברה טובה, ובפיך עלה של זית...

גם אתן עובדות שמורות ורוצות לספר לנו על החברה
שלכן? צרו קשר עם מזכירות השמורה ונשמח לראיין

אתכן: office@shmura.org

13:00: ועוד הייתי אמורה להספיק להכין צהריים!

חניאל

אנשים חושבים שאם הם נתקעו פעם במעלית הם יודעים מהי בדידות.

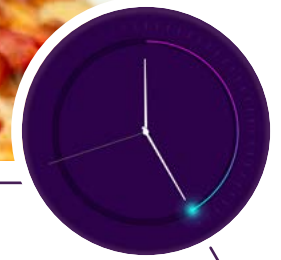
אנשים חושבים שאם הם נאבדו פעם בעיר זרה, הם מבינים מה זה להתמודד לבד. הם חושבים את זה כשהפלאפון שלהם בוגד ומוחק את כל אנשי הקשר, הם חושבים את זה כשאנשי הקשר שלהם בוגדים ולא עונים להם, הם חושבים את זה כשהם מנסים להסביר שהם צודקים ואף אחד לא מקשיב.

פלאפון בוגדני זה עצוב, באמת, ומריבה זאת צרה וצדק הוא בלתי מושג, אבל בדידות עמוקה, נקיה, היא מה שמקפיא את דמו של אדם כשהוא יושב מול מלצר

צ. ארז

אני (נכנעת): טוב, אני אכין גם סלט.
נחיתות: מהר.
נחיתות: שימי גם גזר.
אני: (שמה גם גזר).
נחיתות: גם חסה!
אני: (גם חסה).
נחיתות: קינואה.
אני: (אין קינואה).
נחיתות: בצל ונבטים. מהר. הם באים.
ילדים: כיצח???
אני: עזבו את זה, חמודים. תראו איזה סלט.
הם: אה...
אני (גאה בעצמי): אה.
הם: חייבים לאכול גם מהסלט?
נחיתות: אמרתי לך. למה לא שמת קינואה.

אני: בכלל לא נורא שיום אחד נאכל כיצה.
נחיתות (עושה קול של חמותי): אהמ.
אני: מפיצה של כמה ימים לא משמינים!
נחיתות (עושה קול של אמא שלי): אהמ.
אני (טעות טקטית): כיצה זה בריא. יש בזה בצק, אה... פחמימות.
נחיתות (עושה קול של בעלי): אהמ.
אני (מתחכמת): יש גם זיתים. זה ירקות.
נחיתות: חי חי חי.
אני (נעלבת): בפיצה יש גבינה! חלבונים!
נחיתות (עוברת נושא): מה זה הריח הזה?
אני: תפסיקי.
נחיתות: זה המרק מהבית של ווסרמן.
אני: תפסיקי!
נחיתות: אחר כך אל תתפלאי שהם עצבניים לך.

פרשן

במטבח אל תהיה צודק,
היה אוכל:

1. זה קשה מידי.
פתרון: אין יותר מזלגות חד פעמי.
2. זה הרבה מידי.
פתרון: מי שלא גומר לא מקבל גלידה.
3. יש לזה ריח כזה.
פתרון: אטב כביסה.
4. יש לזה צורה כזאת.
פתרון: רטיה.
5. יש בזה שחורים.
פתרון: פינצטה.
6. נגע בזה זבוב.
פתרון: מלח מים.
7. יש על זה רוטב כזה.
פתרון: מלח בישול.
8. כבר אכלנו את זה אתמול.
פתרון: אז תגמרו, או שתאכלו את זה גם מחר.
9. אף פעם לא אכלנו את זה.
פתרון: אז תטעמו.
10. טעמנו וזה לא טעים.
פתרון: תטעמו עוד פעם.
11. אנחנו לא מעזים לטעום.
פתרון: אני אטעם במקומכם.
12. זה רותח.
פתרון: תעשו פו.
13. זה קר.
פתרון: תעשו וופ.
14. זה נוגע בשניצל.
פתרון: אין. מהתחלה.

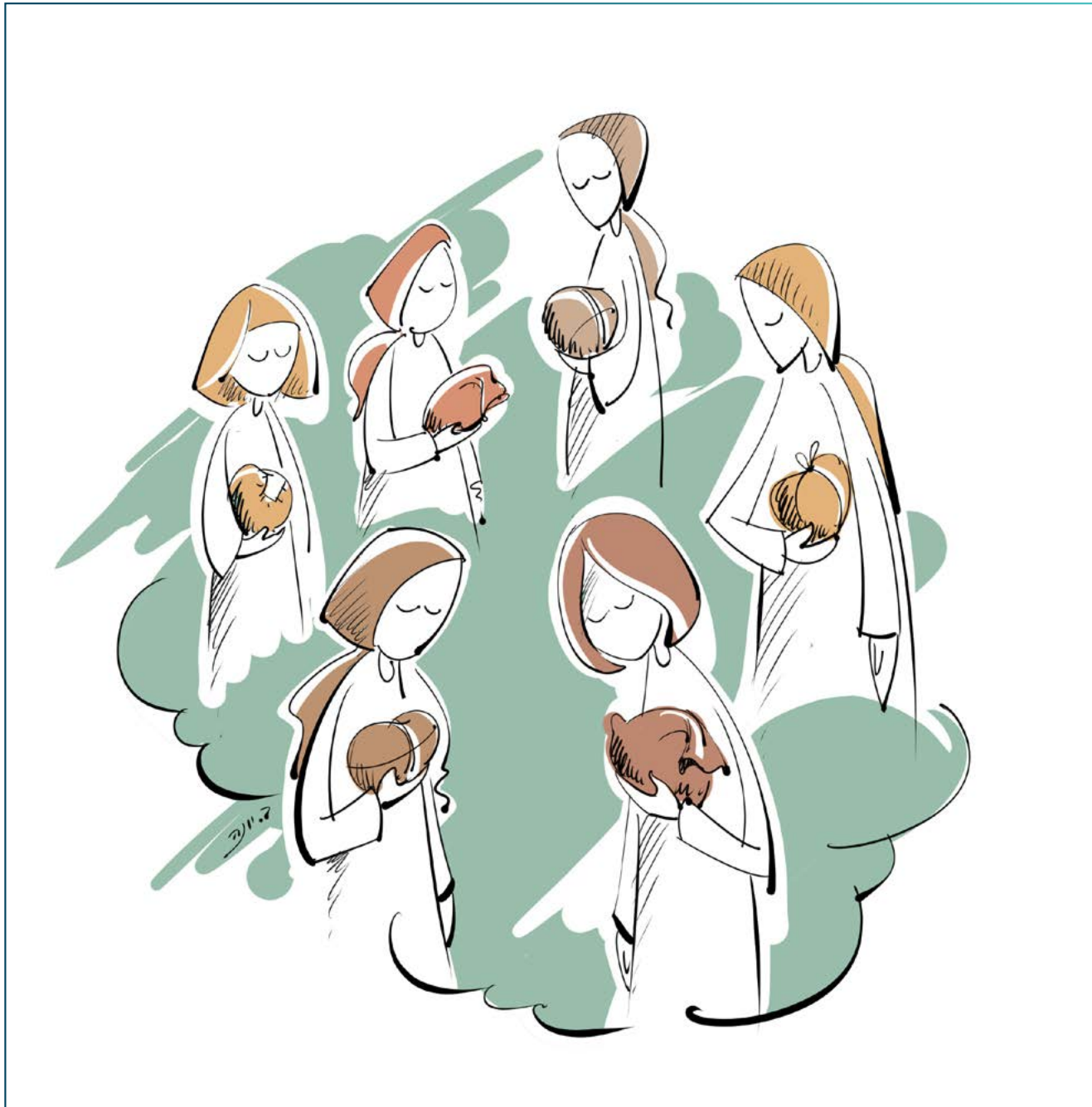
תובעני וחייב לענות מיד: עוף או שניצל?
עוף או שניצל, רבונו של עולם. עוף או שניצל, ואתה חייב להחליט, ואף אחד לא מוכן לעזור וכל האנשים סביב רק מסתכלים באימה במגש המתקרב אליהם ומסווים את עצמם במזל טוב.
עוף או שניצל, והם רק מבוא לבדידות הקיומית, האמא של כל הבדידויות, זאת שתוקפת את רגליו האדם כשהוא צריך להחליט אם לבשל עוף או שניצל.
עוף או שניצל, רבונו של עולם. עוף או שניצל, ועוף זה בריא יותר אבל שניצל זה הרבה יותר עבודה ועוף זה זמין יותר אבל לשניצל יש יותר סיכוי לעבור את הביקורת. עוף או שניצל, אחיות שלי, וזו רק ההתחלה כי יש גם תוספת או פסטה או פתיתים או עוד פעם אורז ובעצם למה לא קציצות.
אין דומה לשקט הזה סביב. אין דומה למבט הכסוף, התובעני, העולה מתחתית הסיר. אין כמו הכח הזה בידיים, השליטה, החובה להחליט כאן ומיד, היצורים המדהימים האלה שחוזרים הביתה, צורחים בנונשלנטיות מה יש לאכול היום.
מה, עוד פעם מבושל?
פו.

אִשָּׁה אַחַת יִשְׁבֶּה בְּדָד
בְּתוֹךְ עַמָּה יִשְׁבֶּה
אִשָּׁה אַחַת
וְעוֹד אַחַת
אִשָּׁה וְסַפּוּרָה

כְּמוֹ רַבִּית
וְהַצְמָדָה
לְכָל קִשָּׁה וּמֵר
הַיְתָה בְּדִידוֹת
נִסְפָּח כְּבִידָה
פְּנֵה
בְּלֵב נִשְׁבֵּר

וּמִי יִבִּין
לְכַאֲבָה
כְּלָם הַיּוֹ
כְּזָר
וְרַק אֶתָּה
תִּחְבֹּשׁ לְבָה
עַמָּה תִּהְיֶה
בְּצָר.

לְכָל נִסְפָּח, וְלֵב נִשְׁכָּח
הֵבֵא מֵהֵר הַקֶּץ
אֶסֶף מִכָּאוֹב וְכָל נִדָּח
יִחְדְּיוּ
לְהַקְבִּיץ.

הרגשה שאני חלק מדבר גדול, מרגש ומחייב! | אנחנו סוללות את הדרך לדורות הבאים. | עצירה למחשבה | חיבור עמוק לשמירה הקריטית שלנו על עצמינו ועל היקרים לנו | דרך, כיוון, מחשבה | שמחה והודיה על המקום הגבוה שאני נמצאת בו | חיבור נפשי ורגשי לקבוצת בנות עליה איכותית | האחריות האישית שלי בזהירות מאידך. | יש לנו הכוח לעמוד מול הניסיון המשמעותי של דורנו | פרספקטיבה נוספת לחיים | האפשרות להתעלות מעל צרכי גלישה שחשבתיה שהם הכרחיים ולגלות שהם בהחלט ניתנים לויתור | הרגשתי התקדמות מטאורית בעבודת ה'. | חיזוק לבת קול השוכנת בתוכי | פעם בשבוע לעצור את מרוץ החיים ולשים לב לעצמי | ההתמודדויות עוברות לרמות גבוהות יותר. לא מתמודדת לבד. | הרגשה נפלאה שאני בדרך למשהו גדול ועוצמתי - קרוב הקרובים | דוגמא להנחייה מקצועית המייטיבה לשלב את הלחוד והביחד. | בהירות. דע את האויב. | הרבה מחשבה והתבוננות על הגישה הנכונה לעניינים טכנולוגיים | הזדמנות לקביעות בהעמקה סביב הסוגיות השונות | קבוצות יקיר לי החזירו אותי לחיים במובן הפשוט של המילה | לקבל תהליכים לא ממש מובנים, שמציפים כל מיני דברים מבפנים ולתת להם להתפתח לאט לאט עד לאיזו תוצאה משמעותית | בהירות, והרבה נקודות למחשבה. | בטחון בדרך ובקבלת החלטות בתחום הרוחני, | חברות איכותיות, מרתקות ויקרות, חשיבה מעמיקה ומחודשת על ניסיונות החיים | חידוד השקפה בענייני עבודה, אינטרנט, טכנולוגיה ובכלל, | חידוד תחושה הערבות והשליחות | צמיחה הסתכלות מעמיקה | יקיר לי הפך לי את הרגשת הלב, למשנה סדורה. | מתנה ענקייתת של השקעה באמת ולמידה איך גם בתוך החיים להצליח לעשות מה שצריך ונדרש ממני | התמודדויות שונות ושיפשוף מהותי השקפתי | ו | איך ליישם ולחוש מה שאני באמת רוצה בחיים | שמה את הרשת במקום הראוי לה. | יקיר לי נתנו לי כלים איך ומתי | יקיר לי העניקה לי את ההזדמנות להגיע אל הנקודה הפנימית שבי, לגעת בה, לחוש ולמשש מקרוב. | כח של ביחד, רצון להיות יותר, אש של קדושה ורצון ועשות לה' נחת רוח | עוגן מבוסס יותר בתור אמא למתבגרות בעולם של ימינו. | כיוון אותי להתבונן בכנות על המקום שאני עומדת בו, לאיפה אני רוצה להתקדם ונתן לי כח להתמודד עם אתגרי החיים והנסיונות בכל התחומים. | אין סיכוי שלפני החוויה שחוויתי פה הייתי בכלל חושבת להוציא את המחשב מהבית. אני מרגישה שהקב"ה נענה לתפילתי ולשאיתי להיות מחוברת לתכנים שיעזרו לי בחינוך צוות שמורה, הילדים לעשות סדר בבלגן הטכנולוגי | אש, כח, חיות, רצון להעביר את המשואה הלאה! | החיים שלי השתנו. נקודה. הרבה מנחות 'יקיר לי' מודעות עצמית שתורגמה הלכה למעשה גילתי עולם שלם של נשים ששואפות ולא משלימות עם מצב הדור. | יקיר להנשרה המקצועית ומנהלות התוכנית- איתן מעצים ומעלה אותי מאוד! | להעריך מאוד את מי מברכות בחום את העניקה לי חווית חיבור ושייכות למקום רוחני ושואף. | ממונו | אני יודעת לתת לעצמי תשובה או לפחות איפה 80 המנחות שסיימו בהצלחה קורס הנשרה ייעודית להפצת הבשורה: קבוצות הנמורקינג האישי תעסוקתי של 'שמורה' פנימית וחיות!! | נקודת עצירה, מחשבה, מבט חיצוני הרשת וסכנותיה | ההכרה בכח שיש בכל אשה | יקיר להגיע ולראות שיש עוד הרבה כמוני שלא מסכימות זמן איכות כיהודיה עובדת ה' | הרבה כוח ותעצומות ששמה 'אינטרנט' בחיים של יהודיה. | כוח להתקדם ולפעול בכל המישורים | חוזק וחוסן פנימי בהתמודדויות מול העולם הטכנולוגי | שביל לצאת לדרך של השפעה לטוב לעצמי ולאחרים |

לא יכולנו להביט לכן את תאונת הסיים הארשת, אפילו לא בהקטנה ובתאונה מאוסשת... תאונה אחת שורה, אונס, אלף מילים אבל באילוובים הקיימים- קבלנה כתחליף כמה משפטים:

